

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. «
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

De personen die zich van heden aan den *Postrijder* abonneeren voor het jaar 1873, zullen het blad *kosteloos* ontvangen tot den eersten januari aanstaande.

TONGEREN, DEN 30 NOVEMBER.

De Gendarmerie.

De dagbladen, onder ander *La Paix*, hebben dezer dagen artikels medegedeeld over de gendarmerie, eene instelling die zeker de aandacht en de bezorgdheid van 't gouvernement waardig is, omdat zij ontegenzeggelijk nuttig en verdienstelijk is.

België heeft slechts 1100 gendarmen, en dit voor 2000 gemeenten, welke ons land telt. Die cijfers tegenover elkander zetten en slechts een oogenblik nadenken over het altijd toenemend getal misdrijven, doet genoegzaam zien dat zij onvoldoende zijn.

Het hooger genoemde blad zou dan ook het getal gendarmen tot op 5 à 4000 willen vermeerderen en die vermeerdering zou, zonder den minsten twijfel, — door iedereen — door de onrustmakers en dieven alleen uitgezonderd — worden toegejuicht.

Niet alleen zou dit korps overgrote diensten bewijzen in tijd van vrede, maar *indien* wij eens moesten vechten, hetgeen doch de droom van onze epauletdraggers schijnt te zijn, dan zou de gendarmerie als zware ruitierij, te velde, niet minder groote diensten bewijzen.

Niet alleen de getalsterkte der gendarmerie zou moeten grooter zijn; maar de gendarm zou beter moeten betaald, beter moeten gewapend zijn.

Verbeeld u dan onze schoone linie regimenten, die toch vooral maar dienen, om bij het een of ander koningsfeest te paradeeren, voortreffelijke geweren hebben en dat de gendarmerie, die alle oogenblikken in gelegenheid kan komen om gebruik te maken van hare wapens, nog gewapend is gelijk kort na 1830. De minste strooper, zegt een blad, heeft een Lefauchaux; de gendarm staat dus in verdigging beneden hem.

Inderdaad, de karabijnen der gendarmerie zijn oude geweren met de pan, die in perkussie-geweren veranderd werden, en wat de pistolen betreft, in dezer loopren ratelt, om zoo te zeggen, de kogel.

Wat nu de soldij aangaat, deze is te laag, en hierdoor worden veel manschappen, die voortreffelijk voor dit korps zouden geschikt zijn, van dezen dienst afgehouden. Men waagt zich niet meer in eene loopbaan, die geene rechtmatige vergelding oplevert, en men heeft gelijk.

TUE-TOUT.

VERHAAL UIT DE LIJFSTRAFFELIJKE RECHTSPLEGING.

(VERVOLG)

Hij lichtte den kiel op, die deze man droeg en zocht de opening zijner zakken. Zijne hand ontmoette iets kouds.

« O! » zeide hij, « wat is dat? Dat is geene beurs... Men zou zeggen, dat het ijzer was... Het is de loop eener pistool... Aha! huichelaar, ik herken u. »

Hij trok zijne hand voorzichtig terug. Hij had geraden dat het een verkleeden gendarme was.

« Duivels! » zeide hij, « zoude ik in de val zijn? Die kerel schijnt mij een slimme schelm te wezen! Ik weet niet of hij op mijn gezelschap gesteld is, maar ik ben het zeker niet op het zijn. Het zou niet voorzichtig wezen, tot aan de halt te gaan. Overigens, daar breekt de dag aan, het is tijd om naar het nest terug te keeren. Komaan! er uit. »

Hij stond zachtjes op, stak het hoofd door het portel, vervolgens zijn lichaam en eindelijk, zich met de handen aan de buitenste sluitingen vasthoudende, trok hij een been naar buiten.

« Gered! » zegde hij; nu het andere been en dan, goeden avond, buurtjes! »

Hij deed eene laatste poging, maar op het oogenblik, dat hij het andere been oplichte, voelde hij dat dit vast zat als in eene schroef.

« Gevangen! » zegde hij, onbewegelijk blijvende staan.

Wij weten wel dat de doctrinaire en geuze bladen die opmerkingen niet zullen aannemen, wanneer wij zeggen dat de versterking der gendarmerie des te noodzakelijker is sedert de *indignation spontanée* onze ruiten in stukken slaat en de burgerwacht *crosse en l'air* speelt; maar dit komt omdat zij belang hebben bij het oproermaken en zij dit middeltje nog meer dan eens hopen te zien gebruikt worden.

Dit is voor ons eene reden te meer, om de hervorming en verbetering te verwezenlijken die wij hooger aanduiden. Dat men eenige parade-regimenten, van het leger doe verdwijnen om de gendarmerie te versterken, indien men tot geene nieuwe onkosten wil overgaan.

De godsdienstige vervolging in Pruisen en Rusland.

Mr Kremetz, bisschop van Ermeland, die, sinds den 1° oktober ll., van al zijne inkomsten beroofd is geworden, heeft het Pruisische gouvernement een proces aangedaan, zich grondende op het feit, dat zijn jaargeld hem niet werd uitbetaald uit de gelden van den Staat, maar uit de fondsen van de voormalige goederen der prins-bisschoppen van Ermeland, die door Frederik II verbeurd verklaard werden. Wij gelooven niet, dat 't proces in 't voordeel van Mr Kremetz, zal uitgezeten worden. Intusschen heeft men in België eene inschrijving ten zijnen voordeele geopend, om de jaarwedde te vervangen, waarvan het Pruisische gouvernement hem beroofd heeft. Eene andere reeds volgeteekende inschrijving werd geopend onder den katholieken adel van de Rijnprovinciën, om aan Mr Namszonawski een prachtigen bisschopsmijter en staf aan te bieden; want het Pruisische gouvernement, niet tevreden hem zijn titel van katholiek opper aalmoezenier van het Pruisische leger te ontnemen, heeft hem zelfs zijne onderscheidingsteekenen van zijne waardigheid doen teruggeven, waarmede de tegenwoordige Koning hem begiftigd had.

Dagelijks vernemen wij nieuwe verbeurdverklaringen der katholieke Kerken in Lithouwen, Volhynië en Podolië. Het Russische gouvernement wil de vervulling bereiken van een plan, dat het reeds sinds lang ontworpen heeft, namelijk dat er niet meer dan eene katholieke Kerk zij per arrondissement in die provinciën en men wete dat sommige oer arrondissementen veel grooter zijn dan de provinciën in ons land. Eerst is men begonnen met de kerken te nemen, die grooter en fraaijer waren dan de orthodoxe kerken; het Russische gouvernement bespaarde zich zoo doende de onkosten voor het onderhoud en de ver-

grooting zijner kerken. Thans echter bezigt men dat voorwendsel niet eens meer. Een rapport niet alleen van een directeur eener provincie, maar zelfs van den eersten beambte den besten is voldoende om eene katholieke kerk op te heffen. Tot dusverre was 't onder de strengste straffen verboden de geringste herstelling aan eene katholieke kerk te doen, zonder verlof van het gouvernement, maar dat verlof was, ondanks de ontzettende onkosten en de eindelooze formaliteiten, bijna onmogelijk te bekomen. Nu is het de beurt van de kerkhofkapellen, die eeneige toevlucht waren der geloovigen na de opheffing van de parochiën; daar het desgelijks verboden is ze te herstellen, zijn zij allen vervallen en storten bijna in; het gouvernement blijft doof voor alle aanvragen, die men tot het richt, om ze te mogen herstellen. O! indien de Katholieken Joden waren, welk een misbaar zou men dan maken over deze vervolging! welk een tal van diplomatieke nota's zouden er gewisseld worden!!!

STADS- EN PROVINCIE NIEUWS.

Uit verschillende wijken der stad ontvangen wij klachten over de wijze waarop de dienst der reiniging der straten plaats heeft. De vuilnis- en asch-bakken die 's zaterdags moeten weggehaald worden, worden in vele straten slechts 's zondags opgeladen. Dat is een onverdraagzaam misbruik. De politie zou niet slecht doen van daar wat beter op te laten.

Onze stads-regeerders hebben deze week doen uittrommelen dat zij de hand gaan slaan aan het afbreken der kruispoort en der steenderpoort.

Tot daar valt niets te zeggen. Maar het is niet genoeg van af te breken. Er moet daarna nog iets anders gedaan worden en het is droevig te moeten zeggen dat onze stadsregering nog niet eens weet wat zij gaat doen na de afbreking onzer wallen.

Gaat men boulevards maken gelijk men het te Hasselt en in grootere steden gedaan heeft? Gaat men enkel twee poorten afbreken en berg op berg af onze stad met eenen nieuwen kemel verrijken?

Het is droevig te zeggen dat onze felle bollen er niet eens aan gedacht hebben.

Alles wat men tot heden weet dat is dat de goede tongersche sukkelaars die zulke slimme liberale bazen naar 't stadhuis gezonden hebben, weldra de beurs zullen kunnen ledigen om nieuwe contributiën te betalen.

Maar wat is dat; het geluk van op zijn liberaals geregeerd te worden kan immers niet te duur betaald worden!

Dat komt ervan.

elk portel. Te gelijkertijd kwamen er uit alle hoeken der diligencie andere gendarmen te voorschijn; er waren er op de imperiale, ja zelfs onder het zeil. In een oogenblik waren allen gereed en karabijn- en pistoolschoten knalden rondom het rijtuig.

Verbaasd over dezen hevigen aanval en het getal hunner vijanden, aarzelden de bandieten en sommigen trokken reeds terug, toen Tue-Tout hen op gebiedenden toon terugriep. Toen begon er eene vreeselijke worsteling. De eerste gendarmen die op den weg kwamen werden bijna allen vermoord of gewond. Maar zij, die op de imperiale of aan het portel waren, beschut door de wanden van het rijtuig, als achter een wal, onderhielden een moorddadig vuur. Drie bandieten waren gevallen, twee andere zwaar gewond. De overigen hadden zich verschrikt in de gracht aan den weg verborgen of waren achter den boord gaan zitten, welke haar omzoomde, en schoten vandaar in den blinde op de diligencie. Op zoodanige wijze had de strijd nog lang kunnen duren, maar tijd was voor de bandieten de overwinning of de nederlaag. Als de worsteling slechts een half uur had geduurd, was hun aanval mislukt, want, zooals wij gezegd hebben, de dag begon aan te breken, en bij de minste vertraging kon er versterking opdagen en de aanvallers dwingen terug te trekken. Tue-Tout begreep het, en een beslissenden slag willende slaan, riep hij met woeste stem: « Voorwaarts! Met den dolk! »

Ieder man wierp zijn geweer weg en viel met den dolk in de vuist de diligencie aan. Toen vooral was de strijd afgrijselijk en hardnekkig. Even als tigers, die hunne prooi op eene hoogte gevlucht zien, beklommen de bandieten 't rijtuig

Buitenlandsch nieuws.

FRANKRIJK EN OOSTENRIJK.

De *Univers* van Parijs, bevat de volgende ernstige inlichtingen:

De oude afgezant van Oostenrijk en Frankrijk, baron von Hübnér, die van Napoleon III, in bijwezen van het diplomatisch korps, de waarschuwing ontvingt, door welke de Keizer den jammerlijken oorlog met Italië voorspelde, is door zijn gouvernement in geheime zending naar Parijs en Rome gezonden.

Het is voor niemand een geheim meer, dat de Keizer van Oostenrijk slecht gezind van de bijeenkomst te Berlijn is weêrgekomen. Onlangs hebben wij hierover zeer geloofwaardige inlichtingen, geteekend door M. d'Agreval, medegedeeld.

Wij gelooven te mogen verzekeren dat de zending van M. von Hübnér, met die samenkomst in verband staat en dat zij eene politieke en godsdienstige verlevendiging van het Oostenrijksch gouvernement moet aanduiden, in dien zin van een waarschijnlijk verbond met Frankrijk en eenen terugkeer tot de grondbeginselen van het oude konkordaat.

De afgezant van Frans-Joseph heeft verscheidene samenkomsten met den president der Republiek gehad en men mag gelooven, dat het op de mededeelingen van M. von Hübnér is, dat M. Thiers gezinspeeld heeft in zijne boodschap, zeggende, dat Frankrijk niet zoo ontbloot was van bondgenoten in Europa als men zich voorstelde.

Op dit oogenblik is M. von Hübnér te Rome, om met Z. H. den Paus over godsdienstige kwestiën te onderhandelen.

Ofschoon die inlichtingen ons uit goede bron toekomen, geven wij die echter niet dan met al het voorbehoud dat er moet in aandacht genomen worden, door de plaats die M. Andrassy aan het hoofd der staatszaken van het Oostenrijksch-Hongaarsch Keizerrijk vervult en den persoonlijken tegenzin die den Keizer voor M. von Hübnér voedt, waarvan hij zich wel kan bedienen tegen graaf Andrassy, maar die hij niet bemint.

Dit zou voor Frankrijk, Oostenrijk en de H. Kerk een gelukkig voorval zijn, die verandering van politiek, welke het Oostenrijksch gouvernement zou aansluiten bij Frankrijk en Rome, door hetzelve van de opperheerschappij van het protestantsche Duitschland te verwijderen.

Duitschland.

Uit Straatsburg wordt gemeld, dat sedert eenige dagen een groot aantal personen aldaar terruggekeerd, die indertijd ten gunste van de fransche nationaliteit zich verklaard hebbende, hun verblijf in Frankrijk had moeten nemen. Onder hen bevinden zich vele gehuwden, met meer of minder talrijke gezinnen; maar niettegenstaande dergelijke omstandigheden bij velen eenen grooten invloed op hunne handelingen moesten uitoefenen, zijn zij toch bij menigte terruggekeerd. Dat dit alles is geschied tot groot

van alle kanten; in een oogenblik geleek het op eene reusachtige doos, waaraan zich verscheidene menschen vasthechten.

De gendarmen hadden eerst de bandieten met karabijnscoten ontvangen. Maar deze, vlug als katten, grepen den loop des gewees en wendden het schot af. Vervolgens hunne vijanden met den dolk aanvallende, voor dat deze zich van hunne karabijn hadden ontdaan, stootten zij met woede op die ongelukkigen toe. Somtijds echter stiet een van hen een bandiet terug met een hevigen kolfslag en dan rolde hij met kreten van woede en smart op den bebloeden weg. Een der gendarmen die binnen aan de portels was gebleven, Tue-Tout naar de imperiale ziende snellen, greep hem bij den voet en trok zoo sterk, dat hij hem van het rijtuig rukte.

Tue-Tout, zijnen voet als in eene schroef besloten voelende, bleef eenigen tijd met het hoofd naar beneden hangen in eene gevaarlijke positie. De gendarme greep zijnen sabel met de andere hand en gaf den bandiet een slag daarmede. Maar daar hij door de nauwe opening van de portel in zijne bewegingen belemmerd was, tevens geweld door den bandiet, die zich binnen bevond, en die 't oogenblik gunstig oordeelde om zich met de zaak te bemoeien, wondde hij het opperhoofd slechts licht. Deze evenwel, woedend door de pijn rekte al zijne ledematen uit, hechte zich vast aan de sluiting van het portel, rolde zich ineen, krom weder omhoog als een gewonde tijger en bevond zich toen recht tegenover zijnen vijand, dien hij woedend bij den hals greep. De andere gendarme kwam zijnen makker te hulp, terwijl de binnen gebleven bandiet zijnen dolk trok.

(Wordt vervolgd.)